

KORIZMENO-USKRSNA PORUKA BISKUPA ZDENKA KRIŽIĆA

Crkva je za proslavu svetkovine Gospodnjeg uskrsnuća predvidjela vrijeme četrdesetdnevne priprave koju nazivamo Korizma. Nameću nam se odmah dva pitanja: u čemu se sastoji ta korizmena priprava za svetkovinu Uskrsa i koje joj je značenje? Odgovor na ova pitanja nalazimo u biblijskim čitanjima prvog korizmenog dana koji nazivamo **Pepelnica ili Čista srijeda**.

Stavit ćemo naglasak na evanđeoski odlomak tog dana u kojem Isus naglašava tri bitna elementa od kojih zavisi kvaliteta našeg vjerničkog života. To su: **milostinja, molitva i post**. (Usp. Mt 6,1-6.16-18). Radi se zapravo, o tri bitna odnosa koji obilježavaju naš život: milostinja definira naš odnos s drugima; molitva definira naš odnos s Bogom; post naš odnos prema samima sebi. Zanimljivo je da Isus na prvo mjesto stavlja **milostinju**, tj. naš odnos prema drugima. Ovdje riječ „milostinja“ ne uključuje samo davanje, npr. u novcu ili dar nekom potrebitom bratu ili sestri. Dati milostinju, znači, prije svega, dati sebe drugome, dati nešto od svog života, iskazati nekome ljubav. Nekada kojem potrebitom možemo pružiti materijalnu pomoć, ali ako to učinimo hladno i bezlično, taj naš dar neće mu donijeti nikakvu posebnu radost ili ohrabrenje. Zato Isus stavlja naglasak da to darivanje bude „od srca“ (Mt 18,35) i diskretno. To znači da dar mora biti iz čiste ljubavi. Znamo svi da vrijednost dara ne zavisi od njegove veličine, tj. njegove novčane cijene, nego od ljubavi s kojom se daje. To jednako vrijedi - kako u odnosu prema Bogu tako i u odnosu prema čovjeku (Mk 12,30-33; Lk 10,27). Tko u sebi ima prave ljubavi, uvijek iznalazi bezbroj oblika milostinje s kojom drugome podaruje i nešto radosti. U tom smislu svi smo mi potrebiti milostinje. Tko od ljudi nema potrebu ljubavi, pozornosti, osmijeha, lijepe riječi, neke male usluge, itd. Ali Isus upozorava, ako dajemo samo onima koji nama daju, što osobito činimo? To rade i pogani, i nevjernici. Biti čovjek Isusove ljubavi ne znači iskazivati ljubav samo nekima, samo simpatičnim osobama, samo onima od kojih imamo kakve koristi. Isusova ljubav nije takva. Ona traži da budemo otvoreni darivanju svima, posebno onima koji su potrebiti i koji trpe bez obzira tko su i odakle su.

Milostinja ima blagotvorno djelovanje u našem životu. Ona pročišćuje naš život, ona nas oplemenjuje. U poslanici Hebrejima piše da su neki, iskazujući velikodušnost potrebitima, susreli anđele. Sveti čovjek Tobija u Bibliji savjetuje svog sina ovako: „**Dijeli milostinju od svoga dobra ... Ne okreći lica od siromaha, pa ni Bog neće okrenuti lica od tebe ... Dajući milostinju spremaš sebi dobar polog za dan potrebe. Udijeljena milostinja oslobađa od smrti i ne dopušta da odeš u mrak. Jer milostinja je mio dar pred licem Svevišnjega**“ (4,7-11). Isus jamči svima koji daju da će za uzvrat još više primiti. Zato veli: „**Dajite i dat će vam se**“ (Lk 6,38). On jamči da će od Boga biti nagrađena i čaša vode, odnosno i najmanja sitnica koja se iz ljubavi i samilosti pruži nekome tko je potrebit. Ima puno onih koji misle da su velikodušni i da će davati drugima, ali kada budu sami dostatno imali. Takvi neće nikada dostatno imati da bi davali. Isus poziva prvo na darivanje, a potom jamči primanje.

Ovdje moramo biti svjesni da milostinja, bez obzira koje vrste, najviše pomaže onome koji je iskazuje. Čovjek koji daruje otvara se, a samo kada je otvoren od Boga može primiti velike milosti. U Bibliji ćemo tako susresti na puno mjesta kako Bog, kada nekoj osobi želi podariti nešto veliko, prije toga od nje nešto zatraži. Nekada je to čaša vode kao od Samarijanke, od Zakeja da ga primi na trenutak u svoju kuću; od Abrahama da primi putnike i da ih nahrani; od one udovice da podijeli kruh s prorokom Ilijom, itd). Bog nije egoista zato što se tako ponaša. On to traži iz jedinog razloga što velikodušnost čovjeka otvara da može primiti darove koje mu Bog želi udijeliti. A Božja nagrada za iskazanu dobrotu nadilazila je sva očekivanja. Kako je važno pripaziti na trenutke kada smo u prilici učiniti nekome neku malu uslugu ili neki mali znak pozornosti. Izbjegavanje toga može nam uskratiti velika dobra.

Isus potom, stavlja naglasak na **molitvu**. Naš odnos s Bogom uključuje cijeli naš život, ne samo molitvu, ali molitva je najosjetljivija žica koja pokazuje kakav je naš odnos s Bogom. Kada u vjerničkom životu slabi molitva, onda je sigurno da su oslabili vjera i pouzdanje u Boga, slušanje Boga i traženje volje njegove. Molitva je susret i razgovor s Bogom. Ona ima snagu proizvoditi čuda, otvoriti nebo. Evandelist Luka govori kako se kod Isusova krštenja nebo otvorilo i čuo se Božji glas, i to se dogodilo u trenutku dok je Isus molio (3,21). To je zapravo, poruka svakom kršćaninu: prava molitva ima snagu otvoriti nebo i Bog na molitvu uvijek odgovara. Isto tako kada evandelist govori o Isusovom preobraženju, stavlja naglasak kako Isus ne ide na goru da bude preobražen, nego ide moliti. Preobraženje dolazi kao odgovor na Isusovu molitvu (9,28-29). Tu je opet jasna poruka svakom vjerniku: istinska molitva mijenja i preobražava naš život. Luka također napominje kako se Isus u svojoj mucu krvlju znojio, ali opet ističe da je Isus tada žarko molio (22,44). Bog odgovara na njegovu molitvu šaljući mu anđela koji ga ohrabri. Nakon molitve strah je nestao. Tu sâm Isus daje poruku učenicima pozivajući ih da bdiju i mole. Htio im je reći da će svatko od njih imati neke svoje Getsemanije ili Kalvarije, ali s molitvom i pouzdanjem u Boga sve je moguće pobijediti. Bog će u tim situacijama uvijek poslati nekog anđela utjehe i ohrabrenja.

Autentična molitva mijenja čovjekov život. U molitvi čovjek nalazi svijetlo i snagu za sve životne situacije. Ali molitva je iznad svega mjesto gdje mi tražimo volju Božju. Naš česti problem je nerazumijevanje volje Božje. Mnogi pomisle da je volja Božja uvijek neki križ, neka patnja, neka žrtva. Kako je to pogrešna slika o Bogu! Kakav bi Bog bio otac kada bi se radovao patnji svoje djece! On nam uvijek želi dobro. Ako Bog nekada i traži neku žrtvu to je samo onda kada ta žrtva daje dotičnoj osobi veća dobra. Kada on traži neku veću žrtvu, udijeli uvijek i dodatne snage da to osoba može ostvariti. Po molitvi osoba ulazi u dublje prijateljstvo s Bogom, a prijateljstvo s Bogom je naša najveća sigurnost i zaštita. Ljudi molitve to itekako, osjećaju.

Imamo i onaj treći sektor djelovanja koji zahtijeva Korizma, a to je **post**. Treba odmah naglasiti da post nema svoj smisao sam u sebi, nego da se osoba po postu otvori drugoj hrani, a to je riječ Božja. Čovjek u postu sebe prikazuje Bogu. U Novom zavjetu kršćanin više ne prinosi Bogu žrtve životinja, ptica ili plodove zemlje, nego žrtvu sebe, dar sebe. To je ono Bogu najdraže.

Post nije samo odricanje od hrane, nego je to stvarnost koja pripada unutarnjoj sferi osobe, gdje osoba, u vjeri i ljubavi, prihvaća neke inicijative kojima želi nešto prikazati Bogu i ljudima. To su čini koji imaju za cilj naše posvećenje. Isusu farizeji prigovaraju da njegovi učenici ne poste. Međutim, Isus nije htio započeti formaciju svojih učenika s tim kako se trebaju odricati hrane, nego ih je htio prvo naučiti kako znati u životu dobro „gutati“. To znači, naučiti ih progutati neka životna poniženja, uvrede, prigovore, pa i neuspjehe. Naučiti izjesti svoju oholost i svoj egoizam, da ih nestane. Znati drugima oprostiti i izmiriti se bez obzira na težinu uvrede. Znati postiti od ogovaranja i klevetanja drugih, od psovki i kletvi. Sve ovo itekako ulazi u ono što se zove post, i ovo je Bogu milije nego li post od hrane. Puno puta je daleko lakše postiti od hrane nego oprostiti uvredu, nego se izmiriti, nego li izbjeći kakvu svađu ili prepirku s drugima. To su sve vrijednosti koje Korizma od nas traži. Vidimo, pored posta od hrane, ima puno drugih odricanja koja Bogu mogu biti još milija i mogu pridonijeti ljepšem suživotu s drugima.

Svatko od nas poznaje svoje slabe točke, svoje slabe sektore gdje bismo se trebali više zauzeti oko onoga što bismo trebali popraviti. To Korizma traži. To oživljuje naš duh i čini nas dražim Bogu. Živeći ove vrijednosti naš će se život bitno mijenjati. U nama će sve više rasti osjećaj punine života i vječnosti. Tako u nama raste sigurnost uskrsnuća i vječnog života. Apostol Petar, kada naviješta Isusovo uskrsnuće napominje prvo kako je Isus „prošao zemljom čineći dobro ... jer Bog bijaše s njim“ (Dj 10,38). Apostol želi naglasiti da su ljubav i dobrota snaga Isusova uskrsnuća jer to su vrijednosti koje ne mogu umrijeti.

Neka nam svima Korizma bude ispunjena ovim vrijednostima da bi nas onda o Uskrsu duboko prožeo Duh Uskrsloga i u nama oživio sve ono što je duhovno oslabilo ili klonulo. Tada ćemo i sami moći vidjeti i prepoznati prisutnost Uskrsloga i postati dionici njegove radosti i mira.

Svim svećenicima, redovnicima i redovnicama, katehetama, djelatnicima Karitasa, župnim suradnicima, prvopričesnicima i krizmanicima i svim vjernicima naše Biskupije želim, nakon sveto proživljene Korizme, sretan i u svemu blagoslovljen Uskrs.

+ Zdenko Križić, biskup
gospićko-senjski